w innych narzeczach zwykle ściąganych, ale nawet głoski długie na pojedyńcze rozkładał części np. *τύπτεαι* zam. *τύπτῃ*, *φιλέεαι* zam. *φιλέῃ*, co zwykle jeszcze raz się ściągało w *φιλῇ* (att. *φιλεῖ*).

2. Téj saméj skłonności Iończyków przypisać należy częste rozkładanie dwugłosek w języku Epików, np. *παΐς* zam. *παῖς*, *οἴομαι* zam. *οἶομαι*, jako też wolność rozciągania ściągniętych samogłosek na dwie równego brzmienia u tychże Epików: *ᾱ* na *αα*; *η* na *εη*, *ειη*, *ηη*; *ω* na *οω*, *ωο*, *ωω*, mianowicie w konjugacyi ściąganéj, np. *ὁράᾳς* zam. *ὁρᾷς*, *κρήηνον* zam. *κρῆνον*, *ὁρόω* zam. *ὁρῶ*, *γελώοντες* zam. *γελῶντες*, *ἡβώωσα* zam. *ἡβῶσα*. Podobnież *φόως* zam. *φῶς* światło (od *φάος*); imiona własne na *φῶν*, np. *Δημοφόων* zam. *Δημοφῶν*; w wyrazach nieściągniętych: *φαάνθην* zam. *ἐφάνθην*, *δεδάασθαι* od *δάω* itd.

3. Przedłużali także często Epicy samogłoskę przez to, że pierwiastkowe digamma na samogłoskę zamienili, np. *εὔκηλος* zam. *ἔκελος* (*Fέκηλος*), *οὖρος* zam. *ὅρος* granica, *οὖλος* zam. *ὅλος*, *ἐείκοσι* zam. *εἴκοσι*, *ἔϊσος* zam. *ἴσος*, *ἐέλδωρ*, *ἐέλπομαι* zam. *ἔλδωρ*, *ἔλπομαι*.

4. W dialekcie nowo-ońskim wtrącano *ε* przed długą samogłoską w następujących razach *a*) w niektórych *Genit.* II. i III. Dekl. przed *ω*, tudzież w Zaimkach *οὗτος* i *αὐτός* przed zakończeniami długiemi, np. *αὐτέων*, *τουτέου*, *ἐκεινέων*, *ἀνδρέων*; *b*) w Słowach przed długą samogłoską, np. *ἱστέᾱσι*, *τυπτέω*.

5. Przeciwnie znów ściągali Iończykowie często samogłoski tam, gdzie dialekt attycki kontrakcyi nie cierpiał, np. *ἱρός* (ᾱ), *ἱρεύς*, *ἱρεύσασθαι* zam. *ἱερός* itd. Ściągali mianowicie *οη* na *ω*, szczególnie w Słowach: *βοᾶν* i *νοεῖν*, np. *ἔβωσα*, *ἔνωσα*, *ἐννενῶκα*, zam. *ἐβόησα*, *ἐνόησα*, *ἐννενόηκα*. Podobnież u Hom. *ἐβώθεε*, *ὀγδώκοντα*, zam. *ἐβοήθει*, *ὀγδοήκοντα*.

6. *εο* i *εου*, niekiedy także *οο* i *οε* nie ściągają się w dial. dor. i ioń. jak zwykle w *ου*, tylko w *ευ*; również *αο*, *αου* i *οου* w ioń. nie w *ω* i *ου*, tylko w *ευ*, np. *φιλέου* = *φιλεῦ* (zam. *φιλοῦ*); *πλέονες* = *πλεῦνες*; *πληρεῦντες* z *πληρόοντες* = *πληροῦντες*; *ἐδικαίευ* z *ἐδικαίοε* = *ἐδικαίου*; *εἰρώτευν* z *εἰρώταον* = *εἰρώτων*; *γελεῦσα* z *γελάουσα* = *γελῶσα*; *δικαιεῦσι* z *δικαιόουσι* = *δικαιοῦσι*. W ogóle jednak ściągają Doryjczykowie *οε* w *ω* (zam. *ου*) np. *τυρόεντα* = *τυρῶντα* zam. *τυροῦντα*, *ῥιγῶν* zam. *ῥιγοῦν*.

7. *αο*, *αου* i *αω* ściągają się w dial. dor. w *ᾱ* (zam. *ω*) w Słowach na *άω*, w *Gen.* na *αο* i *αων*, w *Subst.* na *άων* *Gen.* *άονος*, i w imionach własnych na *λαος*, np. *φυσᾶντες*, *χαλᾶσι*, *γελᾶν* z *φυσάοντες*, *χαλάουσι*, *γελάων*; *τᾶν κορᾶν* z *τάων κοράων* = *τῶν κορῶν*; *Ποσειδᾶν*, *ᾶνος*, att. *Ποσειδῶν*, *ῶνος*; *Μενέλας*, *Ἀρχεσίλας*, Gen. *α*, Dat. *ᾳ*.

8. *αε* w *η* (zam. *ᾱ*) w dial. dor. w konjugacyi, np. *ἐφοίτη*, *φοιτῆς* zam. *ἐφοίτα*, *φοιτᾷς*.

Hiatus. — *Krasis.*

§. 11.

1. Kiedy po wyrazie kończącym się na samogłoskę następuje zaraz drugi, zaczynający się od samogłoski, wtedy dla zbyt długiego otworu kanału oddechowego wymowa staje się nieco trudna, co się zowie *Hiatus*, Rozziew. Poeci więc Attyccy, a często bardzo i prozaicy starali się uniknąć przykrego zbiegu dwóch samogłosek w wyrazach po sobie następujących za pomocą tak nazwanéj *Krasis*.